

Η γοητεία τής συγκριτικής διδασκαλίας των ξένων γλωσσών

Μοιραία, η αγάπη μιας ξένης γλώσσας προϋποθέτει την παράλληλη αγάπη άλλων γλωσσών. Για παράδειγμα, είναι παράδοξο να μας συγκινεί η ισπανική γλώσσα και να μας αφήνει αδιάφορους η δίδυμη αδερφή της η πορτογαλική. Η συγκριτική διδασκαλία και εκμάθηση των ξένων γλωσσών είναι μια εμπειρία αποπλιστικής γοητείας.

Αρχικά θα σας δώσω ένα παράδειγμα συγκριτικής ανάλυσης των τεσσάρων πιο διαδεδομένων ρομανικών γλωσσών, της Ισπανικής, της Πορτογαλικής, της Ιταλικής και της Γαλλικής και στην συνέχεια θα σας δώσω μια συγκριτική ανάλυση μεταξύ δύο γερμανικών γλωσσών, της Γερμανικής και της Σουηδικής.

Και στις 6 γλώσσες θα αναλύσουμε την πρόταση: **«Η ανεργία αυξάνει την εγκληματικότητα και οι χαμηλοί μισθοί την υποκινούν».**

Έστω ότι ο αναγνώστης του άρθρου δεν έχει καμιά γνώση των γλωσσών αυτών.

Δίπλα σε κάθε λέξη υπάρχει η φωνητική μεταγραφή της με βάση το Διεθνές Φωνητικό Αλφάβητο. Όποιος αναγνώστης δεν έχει γνώση τής φωνητικής μπορεί να αγνοήσει τις φωνητικές και φωνολογικές επισημάνσεις.

Πάμε να δούμε την πρότασή μας αρχικά στα Ισπανικά:

«**El desempleo multiplica la delincuencia, y los salarios humillantes la estimulan**»

1) Στην ισπανική γλώσσα υπάρχουν δύο γένη: το αρσενικό και το θηλυκό.
Το οριστικό αρσενικό άρθρο είναι el [el], ενώ ο πληθυντικός του είναι los [los^h].

2) **el desempleo** [desɛmˈpleo] η ανεργία

Όλα τα ουσιαστικά (είτε είναι αρσενικά είτε θηλυκά) που τελειώνουν σε άτονο φωνηεντικό ήχο σχηματίζουν τον πληθυντικό τους με την προσθήκη ενός -s [s^h].

Επομένως έχουμε los desempleos = οι ανεργίες.

3) Στην ισπανική γλώσσα τα ρήματα εμφανίζουν μια άκλιτη μορφή, η οποία λέγεται απαρέμφατο. Υπάρχουν τρεις συζυγίες ρημάτων (δηλαδή κατηγορίες ρημάτων που παρουσιάζουν μεταξύ τους κοινά χαρακτηριστικά). Υπάρχουν συνολικά τρεις συζυγίες στα ισπανικά ρήματα.

Το χαρακτηριστικό της πρώτης συζυγίας είναι η κατάληξη του απαρεμφάτου σε -ar.

Έτσι έχουμε το ρήμα **multiplicar** [mulˈtʰipliˈkaɾ] που σημαίνει πολλαπλασιάζω.

Οι ομαλές καταλήξεις των ρημάτων της πρώτης συζυγίας είναι οι εξής, οι οποίες επιτάσσονται του θέματος του ρήματος (όταν λέμε θέμα -ή αλλιώς ρίζα- του ρήματος εννοούμε το ρήμα μας εκτός από την χαρακτηριστική κατάληξη της συζυγίας που ανήκει, δηλαδή έχουμε multiplic- ως θέμα).

-**o** [ɔ] (για το πρώτο πρόσωπο του ενικού)

-**as** [es^h] (για το δεύτερο πρόσωπο του ενικού)

-**a** [e] (για το τρίτο πρόσωπο του ενικού)

-**amos** [ˈemos^h] (για το πρώτο πρόσωπο του πληθυντικού)

-**áis** [ˈeis^h] (για το δεύτερο πρόσωπο του πληθυντικού)

-**an** [en] (για το τρίτο πρόσωπο του πληθυντικού)

Έτσι έχουμε για το ρήμα multiplicar:

multiplicar [mulˈtʰipliˈkaɾ]

multiplico

multiplicas

multiplica

multiplicamos

multiplicáis

multiplican

4) Το οριστικό θηλυκό άρθρο είναι la [le] και ο πληθυντικός του las [les^h].

5) Έχουμε: **la delincuencia** [ɔeliŋˈkweɲθje] η εγκληματικότητα (κι όπως καταλαβαίνετε las delincuencias = η εκληματικότητες)

Να τονίσουμε ότι στην ισπανική γλώσσα η ονομαστική πτώση των ουσιαστικών ταυτίζεται με την αιτιατική, δηλαδή όταν λέμε la delincuencia εννοούμε και «η εγκληματικότητα», αλλά και «την εγκληματικότητα».

6) y [i] και (σύνδεσμος)

7) **el salario** [sɛˈlaɾjo] ο μισθός

8) humillante [umiˈlleɲte] εξευτελιστικός, ταπεινωτικός

Τα επίθετα που τελειώνουν σε άτονο -e, έχουν κοινή φόρμα και για το αρσενικό και για το θηλυκό, ενώ ο πληθυντικός τους σχηματίζεται απλά με την προσθήκη ενός -s.

Τα επίθετα έπονται των ουσιαστικών συντακτικά και συμφωνούν με τον αριθμό και το γένος του ουσιαστικού που προσδιορίζουν (υπάρχουν ελάχιστα επίθετα που μπαίνουν μπροστά από το

ουσιαστικό).

Έτσι όταν λέμε: los salarios humillantes = οι εξευτελιστικοί μισθοί

9) Η λέξη la εκτός από το θηλυκό οριστικό άρθρο είναι και το άμεσο θηλυκό αντικείμενο, δηλαδή αυτήν, την.

10) **estimular** [εs̺ˈt̺imuˈleɾ] υποκινώ

estimular [εs̺ˈt̺imuˈleɾ]

estimulo

estimulas

estimula

estimulamos

estimuláis

estimulan

Για να ανακαλύψουμε την ίδια πρόταση στα πορτογαλικά:

«O desemprego multiplica a delinquência e os salários humilhantes estimulam-na»

1) Στην πορτογαλική γλώσσα υπάρχουν δύο γένη, το αρσενικό και το θηλυκό.

Το αρσενικό οριστικό άρθρο είναι ο [u], και ο πληθυντικός του os [uʃ].

2) **o desemprego** [dʒɛ̃ˈpɾɐɣu] η ανεργία

Ο πληθυντικός αριθμός των ουσιαστικών που τελειώνουν σε άτονο φωνήεν σχηματίζεται με την προσθήκη ενός -s [ʃ].

Δηλαδή έχουμε os desempregos [uz|dʒɛ̃ˈpɾɐɣuʃ] = οι ανεργίες.

Αυτό που πρέπει να προσέξουμε την εξής συνεκφώνηση: όταν έχουμε λέξη που τελειώνει σε άηχο τριβόμενο φωνηεντικό ή προραχαιοφανηεντικό ήχο και μετά έχουμε λέξη που ξεκινά από ηχηρό ήχο (εκτός όμως φωνηεντικού) τότε οι τριβόμενοι άηχοι φωνηεντικοί και προραχαιοφανηεντικοί ήχοι της πρώτης λέξης γίνονται ηχηροί. Αν όμως η δεύτερη λέξη ξεκινά από φωνηεντικό ήχο τότε οι άηχοι τριβόμενοι φωνηεντικοί και προραχαιοφανηεντικοί ήχοι της πρώτης λέξης προφέρονται πάντα ως ηχηροί φωνηεντικοί, δηλαδή [z].

3) Στα πορτογαλικά υπάρχουν απαρέμφατα, δηλαδή μια άκλιτη μορφή των ρημάτων. Ακόμα τα ρήματα διακρίνονται σε τρεις συζυγίες, σε τρεις δηλαδή κατηγορίες κλίσης που παρουσιάζουν κοινά χαρακτηριστικά μεταξύ τους.

Η χαρακτηριστική κατάληξη των απαρεμφάτων των ρημάτων της πρώτης συζυγίας είναι: -ar.

Οι ομαλές καταλήξεις των ρημάτων της πρώτης συζυγίας επιτάσσονται στο θέμα του ρήματος (δηλαδή στην ρίζα του ρήματος αν αφαιρέσουμε την χαρακτηριστική κατάληξη της συζυγίας που ανήκει) και είναι οι εξής:

-o [u] (για το πρώτο πρόσωπο του ενικού)

-as [ɐʃ] (για το δεύτερο πρόσωπο του ενικού)

-a [ɐ] (για το τρίτο πρόσωπο του ενικού)

-amos [ˈɐmuʃ] (για το πρώτο πρόσωπο του πληθυντικού)

-am [ẽw̃] (για το τρίτο πρόσωπο του πληθυντικού)

Να παρατηρήσουμε ότι δεν χρησιμοποιείται πια το δεύτερο πρόσωπο του πληθυντικού!

multiplicar [muʔtʃipliˈkɐɾ] πολλαπλασιάζω

multiplicar [muʔtʃipliˈkɐɾ]

multiplico [muʔtʃiˈplikɐ]

multiplicas [muʔtʃiˈplikeʃ]

multiplica [muʔtʃiˈplike]

multiplicamos [muʔtʃipliˈkɐmuʃ]

multiplicam [muʔtʃiˈplikẽw̃]

4) Το θηλυκό οριστικό άρθρο είναι a [ɐ] και ο πληθυντικός του as [ɐʃ]

5) **a delinquência** [dɐlĩ(ɨ)ˈkwẽsjɐ] η εγκληματικότητα

Να παρατηρήσουμε ότι η ονομαστική πτώση ταυτίζεται με την αιτιατική, δηλαδή όταν λέμε a delinquência εννοούμε «η εγκληματικότητα», αλλά και «την εγκληματικότητα».

Να παρατηρήσουμε επίσης την εξής φωνολογική διεργασία:

Αν μια λέξη τελειώνει σε άτονο ήχο [ɐ] και μετά υπάρχει λέξη που ξεκινά με τονιζόμενο ήχο [ɐ], τότε προφέρουμε αντί για [ɐ:], [a]. Έτσι έχουμε multiplica**a** delinquência [a]

6) e [i] και (σύνδεσμος)

7) **o salário** [ʃɐˈlaɾju] ο μισθός

8) humilhante [umi'ł̃ti] ταπεινωτικός, εξευτελιστικός

Προσέξτε την συνεκφώνηση: os salários **h**umiliantes [zu]

Να παρατηρήσουμε ότι τα επίθετα έπονται των ουσιαστικών και συμφωνούν με τον αριθμό και το γένος αυτών.

9) **estimular** [(i)ftimu'leɾ] υποκινώ

estimular [(i)ftimu'leɾ]

estimulo [(i)fti'muly]

estimulas [(i)fti'muleɾ]

estimula [(i)fti'mule]

estimulamos [(i)ftimu'lemuɣ]

estimulam [(i)fti'mulẽw]

10) Το άμεσο αντικείμενο για το θηλυκό στον ενικό είναι όπως ακριβώς και το οριστικό θηλυκό άρθρο, δηλαδή a.

Το άμεσο αντικείμενο για το αρσενικό στον ενικό είναι όπως ακριβώς και το οριστικό αρσενικό άρθρο, δηλαδή o.

Τα άμεσα αντικείμενα επιτάσσονται του ρήματος που προσδιορίζονται με μία παύλα, δηλαδή -o, -a.

Όμως όταν η κλίση τού ρήματος τελειώνει σε ρινικό δίφθογγο τότε το αρσενικό γίνεται -no [nɔ] και το θηλυκό -na [nɐ].

Άρα έχουμε os salários humiliantes estimulam-na = οι εξευτελιστικοί μισθοί την υποκινούν (την εγκληματικότητα).

Πάμε να αναλύσουμε την ίδια πρόταση στα Ιταλικά:

«**La disoccupazione moltiplica la delinquenza e i salari umilianti la stimolano**»

1) Η ιταλική γλώσσα έχει δύο γένη, το αρσενικό και το θηλυκό.

Το θηλυκό οριστικό άρθρο είναι la [le].

2) Επομένως έχουμε: **la disoccupazione** [dizɔkkureʦ'ʦjo:ne] η ανεργία

Ο πληθυντικός τού la γίνεται le [le].

Όσα θηλυκά ουσιαστικά τελειώνουν σε άτονο -e, σχηματίζουν τον πληθυντικό σε -i [i].

Άρα έχουμε: le disoccupazioni = οι ανεργίες

3) Στην ιταλική γλώσσα υπάρχει πάντα μια άκλιτη μορφή τού ρήματος, η οποία ονομάζεται απαρέμφατο. Έτσι κάθε ρήμα έχει μια απαρεμφατική μορφή. Ανάλογα με την κατάληξη του απαρεμφάτου, τα ρήματα κατατάσσονται σε συζυγίες, δηλαδή σε μοντέλα κλίσεις που παρουσιάζουν κοινά χαρακτηριστικά μεταξύ τους.

Έχουμε το ρήμα **moltiplicare** [mɔlʦpli'ke:re] πολλαπλασιάζω.

Το ρήμα αυτό ανήκει στην πρώτη συζυγία κλίση (στο σύνολό τους οι συζυγίες είναι τρεις), όπου το χαρακτηριστικό γνώρισμα της συζυγίας αυτής είναι η κατάληξη του απαρεμφάτου σε -are.

Οι ομαλές καταλήξεις κλίσης ενός ρήματος της πρώτης συζυγίας επιτάσσονται του θέματος του ρήματος (δηλαδή τού υπολοίπου τού απαρεμφάτου χωρίς την διακριτική κατάληξη της συζυγίας που ανήκει, έτσι το θέμα τού ρήματος *moltiplicare*, είναι μονάχα *moltiplic-*) και είναι οι εξής:

-o [o] (για το πρώτο πρόσωπο του ενικού),

-i [i] (για το δεύτερο του ενικού),

-a [e] (για το τρίτο τού ενικού),

-iamo ['je:mo] (για το πρώτο του πληθυντικού, η οποία κατάληξη είναι πάντα τονιζόμενη),

-ate ['e:te] (για το δεύτερο του πληθυντικού, επίσης τονιζόμενη),

-ano [eno] (για το τρίτο τού πληθυντικού)

Για να δούμε λοιπόν την κλίση τού ρήματος *moltiplicare*.

moltiplicare [molˈtʰipliˈke:re]

moltiplico [molˈtʰipliko]

moltiplichiamo [molˈtʰiplikʰi]

moltiplica [molˈtʰiplike]

moltiplichiamo [molˈtʰipliˈkʰe:mo]

moltiplicate [molˈtʰipliˈke:te]

moltiplicano [molˈtʰiplikeno]

Παρατηρώντας την κλίση έχουμε να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις:

Προκειμένου να διατηρήσουμε τον τελικό ήχο τού θέματος του ρήματος, ο οποίος είναι [k], χρειαζόμαστε ανάλογες ορθογραφικές αλλαγές, αφού ισχύουν τα εξής:

φωνητικό [ke] αποδίδεται ορθογραφικά ως ca,

φωνητικό [ko] αποδίδεται ορθογραφικά ως co,

φωνητικό [ku] αποδίδεται ορθογραφικά ως cu,

φωνητικό [ke] αποδίδεται ορθογραφικά ως che

φωνητικό [ki] αποδίδεται ορθογραφικά ως chi.

Επιπλέον να πούμε ότι το τονισμός κατά την κλίση τού ρήματος, στα τρία πρόσωπα του ενικού καθώς και στο τρίτο τού πληθυντικού πέφτει κατά κανόνα στην τελευταία συλλαβή τού θέματος, ωστόσο υπάρχουν μερικά ρήματα, όπως κι αυτό που εξετάσουμε τώρα, όπου το τονισμός πέφτει στην παραλήγουσα του θέματος. Ακόμα να διευκρινίσουμε ότι ο φωνηεντικός ήχος τής τονιζόμενης συλλαβής είναι μακρόχρονος όταν ακολουθεί συλλαβή που ξεκινάει από έναν μονάχα συμφωνικό ήχο.

4) Να αναφέρουμε ότι η ονομαστική πτώση συμπίπτει με την αιτιατική όσον αφορά τα οριστικά άρθρα.

5) **la delinquenza** [dɛlinˈkwɛntʰɛ] η εγκληματικότητα

Τα θηλυκά ουσιαστικά που τελειώνουν σε άτονο -a, σχηματίζουν τον πληθυντικό σε -e [e].

Έτσι έχουμε: le delinquenze = οι εγκληματικότητες.

6) e [e] ο σύνδεσμος «και»

7) Το οριστικό αρσενικό άρθρο είναι il [il] και ο πληθυντικός του μάς κάνει i [i].

Έχουμε το αρσενικό ουσιαστικό: **il salario** [ʃɛˈle:ɾjo] ο μισθός

Ο πληθυντικός των αρσενικών ουσιαστικών που τελειώνουν σε άτονο -io γίνεται -i [i],

δηλαδή έχουμε: i salari = οι μισθοί

8) **umiliante** [umiˈlje:ntɛ] εξευτελιστικός, ταπεινωτικός

Κατ' αρχήν να πούμε ότι τα επίθετα έπονται των ουσιαστικών και συμφωνούν με τον αριθμό και

το γένος των ουσιαστικών που προσδιορίζουν.

Τα επίθετα που τελειώνουν σε -e έχουν κοινή φόρμα και για το αρσενικό και για το θηλυκό γένος όσον αφορά τον ενικό αριθμό, ενώ ο πληθυντικός τους μετατρέπεται σε -i.

9) Το άμεσο θηλυκό αντικείμενο είναι **la**, συμπίπτει δηλαδή με το θηλυκό οριστικό άρθρο.

10) **stimolare** [ʃtimo'le:re] υποκινώ

Για να δούμε αναλυτικά την κλίση του, όπου είναι ένα ακόμα ρήμα που ο τόνος κλίσης του βαραίνει την παραλήγουσα του θέματος του.

stimolare [ʃtimo'le:re]

stimolo ['ʃti:molo]

stimoli ['ʃti:moli]

stimola ['ʃti:mole]

stimoliamo [ʃtimo'ljɛ:mo]

stimolate [ʃtimo'le:tɛ]

stimolano ['ʃti:moleno]

Για να εξετάσουμε την πρότασή μας και στα Γαλλικά:

«**La chômage démultiplie la délinquance, et les salaires dégradants la stimulent**»

1) Στην γαλλική γλώσσα υπάρχουν δύο γένη, το αρσενικό και το θηλυκό.

Το αρσενικό οριστικό άρθρο είναι **le** [lɛ], ενώ το θηλυκό οριστικό άρθρο είναι **la** [la].

Τόσο το αρσενικό όσο και το θηλυκό άρθρο όταν συνοδεύουν ουσιαστικό που ξεκινά από φωνηεντικό ήχο γίνονται l' [l].

Επιπλέον ο πληθυντικός του οριστικού άρθρου είναι κοινός και για τα δύο γένη: **les** [lɛ].

2) **le chômage** [ʃo'mɛʒ] η ανεργία

Για να σχηματίσουμε τον πληθυντικό των ουσιαστικό επιτάσσουμε ένα άφωνο -s, δηλαδή έχουμε les chômeages [lɛʃo'mɛʒ].

3) Στα γαλλικά υπάρχουν απαρέμφατα, δηλαδή μια άκλιτη μορφή των ρημάτων. Επιπλέον τα ρήματα διακρίνονται σε τρεις συζυγίες, δηλαδή κατηγορίες που παρουσιάζουν κοινά χαρακτηριστικά κλίσης μεταξύ τους.

Το χαρακτηριστικό της πρώτης συζυγίας είναι η κατάληξη του απαρεμφάτου σε -er.

Οι ομαλές καταλήξεις (οι οποίες επιτάσσονται στο θέμα του ρήματος) για την πρώτη συζυγία είναι οι εξής:

-**e** (για το πρώτο πρόσωπο του ενικού, η οποία κατάληξη είναι άφωνη, δηλαδή ο τόνος πέφτει στην τελευταία συλλαβή του θέματος)

-**es** (για το δεύτερο πρόσωπο του ενικού, πάλι άφωνη και ο τόνος πέφτει στην τελευταία συλλαβή του θέματος)

-**e** (για το τρίτο πρόσωπο του ενικού, κι αυτή άφωνη και ο τόνος πέφτει στην τελευταία συλλαβή του θέματος)

-**ons** ['ɔ̃] (για το πρώτο πρόσωπο του πληθυντικού)

-**ez** ['e] (για το δεύτερο πρόσωπο του πληθυντικού)

-**ent** (για το τρίτο πρόσωπο του πληθυντικού, άφωνη κατάληξη και ο τόνος πέφτει στην τελευταία συλλαβή του θέματος)

Έτσι έχουμε το ρήμα τής πρώτης συζυγίας **démultiplier** [demytpli'je] ενδυναμώνω, πολλαπλασιάζω

démultiplier [demytpli:'je]

démultiplie [demylti'pli]

démultiplies [demylti'pli]

démultiplie [demylti'pli]

démultiplions [demytpli'jɔ̃]

démultipliez [demytpli'je]

démultiplient [demylti'pli]

4) **la délinquance** [delɛ̃'kɑ̃s] η εγκληματικότητα, η παραβατικότητα

5) Να τονίσουμε ότι η ονομαστική πτώση συμπίπτει με την αιτιατική, δηλαδή la délinquance σημαίνει και «η εγκληματικότητα», αλλά και «την εγκληματικότητα».

6) **et** [e] και (σύνδεσμος)

7) **le salaire** [sɛ'leʁ] η αμοιβή, ο μισθός

8) **dégradant** [deɡʁɛ'dɑ̃] / **dégradante** [deɡʁɛ'dɑ̃t] εξευτελιστικός, ταπεινωτικός

Η αρσενική φόρμα είναι dégradant, ενώ η θηλυκή dégradante.

Για τον πληθυντικό ισχύει ότι και στα ουσιαστικά, δηλαδή προσθέτουμε ένα -s που δεν προφέρεται, έτσι έχουμε:

dégradants για τον πληθυντικό τού αρσενικού, και dégradantes για το πληθυντικό τού θηλυκού.

Επίσης να διευκρινίσουμε ότι το επίθετο έπεται του ουσιαστικού και συμφωνεί με τον αριθμό και το γένος αυτού.

9) **la** είναι επίσης το άμεσο αντικείμενο για το θηλυκό τού ενικού.

10) **stimuler** [stimy'le] υποκινώ, ενθαρρύνω, παροτρύνω

stimuler [stimy'le]

stimule [sti'myl]

stimules [sti'myl]

stimule [sti'myl]

stimulons [stimy'lɔ̃]

stimulez [stimy'le]

stimulent [sti'myl]

Ας συνεχίσουμε την συγκριτική ανάλυση της πρότασή σας σε δύο γερμανικές γλώσσες, την Γερμανική και την Σουηδική.

«Die Arbeitslosigkeit lässt die Kriminalität ansteigen, und die demütigenden Löhne begünstigen sie»

Η ανάλυση της πρότασης αυτής απαιτεί πολλές πληροφορίες.

Αρχικά ας δούμε το γερμανικό αλφάβητο, το οποίο έχει 26 βασικά γράμματα:

A, a [a:], B, b [be:], C, c [tʃe:], D, d [de:], E, e [e:], F, f [ɛf], G, g [ge:], H, h [ha:], I, i [i:], J, j [jɔt], K, k [kʰa:], L, l [ɛl], M, m [ɛm], N, n [ɛn], O, o [o:], P, p [pʰe:], Q, q [kʰu:], R, r [ɛR], S, s [ɛs], T, t [tʰe:], U, u [u:], V, v [faʊ], W, w [ve:], X, x [iks], Y, y ['ypsilon], Z, z [tʃet].

Εκτός απ' αυτά έχουμε και τρία φωνήεντα με αλλοίωση (η οποία αυτή φωνητική αλλοίωση ονομάζεται Umlaut ['umlaut]): Ä, ä ['a:|'umlaut], Ö, ö ['o:|'umlaut], Ü, ü ['u:|'umlaut].

Επιπλέον, υπάρχει το ß [ɛs|tʃet]. Αυτό το γράμμα είναι ένα διπλό ορθογραφικό ss. Όταν πριν απ' ένα ορθογραφικό διπλό ss υπάρχει μακρόχρονος φωνηεντικός ήχος, τότε το διπλό ss, αποδίδεται ως ß.

Στην γερμανική γλώσσα υπάρχουν τρία γένη: το αρσενικό, το θηλυκό και το ουδέτερο.

Επιπλέον υπάρχουν τέσσερις πτώσεις: η ονομαστική, η γενική, η δοτική και η αιτιατική.

Το αρσενικό οριστικό άρθρο στην ονομαστική είναι : **der** [de:ɐ].

Το θηλυκό οριστικό άρθρο στην ονομαστική είναι: **die** [di:].

Το ουδέτερο οριστικό άρθρο στην ονομαστική είναι: **das** [das].

Ο πληθυντικός αριθμός των οριστικών άρθρων είναι πάντα κοινός για όλα τα γένη.

Έτσι στην ονομαστική του πληθυντικού έχουμε:

die (και για αρσενικά και για θηλυκά και για ουδέτερα).

Πάμε να δούμε την πρώτη μας λέξη: die Arbeitslosigkeit.

Κατ' αρχήν όλα τα ουσιαστικά ξεκινούν με κεφαλαίο γράμμα!

Όπως καταλαβαίνετε αυτή η λέξη είναι θηλυκή (πάντα στο λεξιλόγιό μας θα παρουσιάζουμε το καινούριο λεξιλόγιο των ουσιαστικών στην ονομαστική του ενικού). Είναι μία λέξη σύνθετη.

Το πρώτο συνθετικό της μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι:

είτε το ουσιαστικό **die Arbeit**, -en ['arbaɪt] η εργασία (δίπλα στο ουσιαστικό δίνεται ο σχηματισμός του πληθυντικού, που θα εξηγήσουμε αμέσως παρακάτω)

είτε το θέμα τού ρήματος **arbeiten** ['arbaɪtə] που σημαίνει εργάζομαι.

Για να εξηγήσουμε τι σημαίνει θέμα ή ρίζα ενός ρήματος.

Στην γερμανική γλώσσα υπάρχουν απαρέμφατα, δηλαδή μια άκλιτη μορφή τού ρήματος.

Επιπλέον τα περισσότερα απαρέμφατα παρουσιάζουν την χαρακτηριστική κατάληξη **-en**.

Όταν υπάρχει αποβάλλοντας αυτήν την κατάληξη είναι το θέμα τού ρήματος.

Έτσι το θέμα τού ρήματος *arbeiten* είναι *arbeit-* ['arbaɪt].

Έχουμε επίσης το επίθετο **los** [lo:s] που σημαίνει «ελεύθερος», «αδέσμευτος», «λυτός».

Να παρατηρήσουμε ότι πολλές φορές μεταξύ δύο συνθετικών λέξεων μεσολαβεί ένα **-s-** για λόγους ευφωνίας (συνήθως όταν το πρώτο συνθετικό τελειώνει σε άηχο έκκροτο ήχο -στην συνέχεια θα επισημαίνουμε και τους υπόλοιπους κανόνες).

Όταν λέμε **arbeitslos** ['arbaɪtslo:s] σημαίνει «άνεργος» και λειτουργεί ως επίθετο.

Ένα επίθετο μπορούμε να το υποστασιοποιήσουμε, δηλαδή να το μετατρέψουμε σημασιολογικά, αποδίδοντας μια γενικευμένη έννοια ουσιαστικού με διάφορα μορφήματα. Στην συγκεκριμένη περίπτωση έχουμε το σύνθετο μόρφημα **-igkeit** [-ɪçkaɪt].

Έτσι **die Arbeitslosigkeit** ['arbaɪtslo:zɪçkaɪt] είναι η ανεργία.

Όλα τα ουσιαστικά που τελειώνουν σε **-keit** θεωρούνται θηλυκά και αποδίδουν μια γενικευμένη έννοια που δεν νοείται στον πληθυντικό αριθμό, δηλαδή δεν μπορούμε να μιλάμε για «ανεργίες» στην γερμανική γλώσσα.

Έχουμε το ρήμα **ansteigen** ['anʃtaɪgə] που σημαίνει «ανυψώνομαι»

Επίσης έχουμε το ρήμα **lassen** ['lasən] που σημαίνει «αφήνω», «παρατώ».

Η περίφραση **ansteigen lassen** σημαίνει αφήνω κάτι να ανυψωθεί, δηλαδή σαν να λέμε ότι είμαι υπαίτιος ή προκαλώ μια αύξηση/ανύψωση.

Όταν έχουμε μια σύνθετη ρηματική περίφραση, που αποτελείται από δύο ρήματα τότε το πρώτο θα συνταχτεί αυτούσιο και άκλιτο στο τέλος της πρότασης, ενώ το δεύτερο ρήμα θα κλιθεί στην κανονική συντακτική θέση που ορίζεται.

Πριν δούμε πώς κλίνονται τα ρήματα στα γερμανικά, να παρατηρήσουμε ότι στην κατάφαση την δεύτερη συντακτική θέση πρέπει να την έχει υποχρεωτικά το κλινόμενο ρήμα μας. Στην πρώτη είναι συνήθως το υποκείμενο, ωστόσο μπορούμε να βάλουμε, για emphaticούς λόγους, οποιονδήποτε όρο της πρότασης (είτε το αντικείμενο είτε τον χρονικό προσδιορισμό είτε τον τοπικό προσδιορισμό κ.λπ.), εκτός όμως από το ρήμα μας.

Για να δούμε πώς κλίνονται τα ομαλά γερμανικά ρήματα στον ενεστώτα.

Κατ' αρχήν να πούμε ότι για να κλίνουμε ένα ρήμα είναι απαραίτητη η εμφάνιση του υποκειμένου, είτε αυτούσιου είτε αποδιδόμενο με μια προσωπική αντωνυμία.

Οι προσωπικές αντωνυμίες (στην ονομαστική) είναι οι εξής:

ich [ɪç] εγώ (για το πρώτο πρόσωπο του ενικού)

du [du:] εσύ (για το δεύτερο πρόσωπο του ενικού)

er [eːɐ̯] αυτός (για αρσενικά τού τρίτου προσώπου τού ενικού)

sie [zi:] αυτή (για θηλυκά τού τρίτου προσώπου τού ενικού)

es [ɛs] αυτό (για ουδέτερα τού τρίτου προσώπου τού ενικού)

wir [vɪːɐ̯] εμείς (για το πρώτο πρόσωπο του πληθυντικού)

ihr [iːɐ̯] εσείς (εσείς για το δεύτερο πρόσωπο του πληθυντικού)

sie [zi:] αυτοί, αυτές, αυτά (για όλα τα γένη τού τρίτου προσώπου του πληθυντικού)

Sie [zi:] εσείς (με κεφαλαίο για την απόδοση του πληθυντικού ευγενείας σε πρόσωπα, δηλαδή ο πληθυντικό ευγενείας συντάσσεται στο τρίτο πληθυντικό και όχι στο δεύτερο πληθυντικό όπως στα ελληνικά)

Για να κλίνουμε ένα ομαλό ρήμα στα γερμανικά, παίρνουμε το θέμα του και επιτάσσουμε τις εξής καταλήξεις για το κάθε πρόσωπο του ενικού και του πληθυντικού στην σειρά:

-e [ə], -st [st], -t [t], -en [ən], -t [t], -en [ən].

Όπως παρατηρείτε στο πρώτο και στο τρίτο πρόσωπο του πληθυντικού το ρήμα μας γίνεται ίδιο με το απαρέμφατο.

Πάμε να δούμε την κλίση τού ρήματος **steigen** ['ʃtaɪɡn] που σημαίνει «ανεβαίνω» (ενώ το ρήμα **ansteigen** σημαίνει «ανυψώνομαι» και χρησιμοποιείται κυρίως σε περιφράσεις).

steigen ['ʃtaɪɡn]	
ich	steige ['ʃtaɪɡə]
du	steigst ['ʃtaɪkst]
er, sie, es	steigt ['ʃtaɪkt]
wir	steigen ['ʃtaɪɡn]
ihr	steigt ['ʃtaɪkt]
sie, Sie	steigen ['ʃtaɪɡn]

Για να κάνουμε τις εξής φωνητικές παρατηρήσεις:

Όλοι οι τελικοί ηχηροί ήχοι (εκτός βέβαια από τα φωνήεντα) τού θέματος τού ρήματος αηχοποιούνται στην κλίση τους στο δεύτερο και τρίτο πρόσωπο του ενικού, καθώς και στο δεύτερο του πληθυντικού.

Όσον αφορά την άτονη κατάληξη -en προφέρεται [-n] όταν πριν υπάρχει *έκκροτος, τριβόμενος* ή *προστριβόμενος* ήχος. Όμως τον ήχο [n] μπορεί να τον επηρεάσει ο διαφορετικός τόπος άρθρωσης τού ήχου που προηγείται στο θέμα τού ρήματος και να του αλλάξει και σ' αυτόν τον τόπο άρθρωσης. Δείτε αναλυτικά:

-pen → /pɪ/ → [pɪ]

-ben → /bɪ/ → [bɪ]

-ten → [tɪ]

-den → [dɪ]

-ken → /kɪ/ → [kɪ]

-gen → /ɡɪ/ → [ɡɪ]

Κατά τον ίδιο τρόπο όταν το θέμα τού ρήματος τελειώνει σε τριβόμενο ήχο θα έχουμε:

[fɪ], [vɪ], [sɪ], [zɪ], [ʃɪ], [ʒɪ], [xɪ], εξαίρεση [çɪ]

Η ίδια φωνολογική διεργασία γίνεται και όταν το θέμα τού ρήματος τελειώνει σε προστριβόμενο ήχο: -zen → /ʦɪ/ → [ʦɪ]

Ας δούμε και την κλίση τού ρήματος **ansteigen**, το οποίο είναι χωριζόμενο ρήμα. Τι σημαίνει αυτό; Όταν έχουμε ένα χωριζόμενο ρήμα, το πρώτο συνθετικό σου θα συνταχτεί στο τέλος της πρότασης ενώ το δεύτερο συνθετικό του θα κλιθεί στην θέση που επιβάλλεται συντακτικά για ένα ρήμα. Έτσι έχουμε:

ansteigen ['anʃtaɪɡn]

ich	steige <i>an</i>
du	steigst <i>an</i>
er, sie, es	steigt <i>an</i>
wir	steigen <i>an</i>
ihr	steigt <i>an</i>
sie, Sie	steigen <i>an</i>

Για να δούμε και την κλίση τού ρήματος **lassen**, η οποία είναι κατά κάποιον τρόπο ανώμαλη, απ' την άποψη ότι παρουσιάζει αλλοίωση το φωνήεν τού θέματος στο δεύτερο και τρίτο πρόσωπο του ενικού. Στην πραγματικότητα τα ρήματα αυτά, που δεν διαφοροποιούν την κατάληξη κλίσης, αλλά μονάχα μεταβάλλουν το φωνήεν του θέματος κατά την κλίση, λέγονται ισχυρά ρήματα και όχι ανώμαλα (τα ρήματα που δεν αλλοιώνουν το φωνήεν τού θέματος λέγονται ασθενή).

lassen ['lasn]	
ich	lasse ['laʃə]
du	lässt ['leʃt]
er, sie, es	lässt ['leʃt]
wir	lassen ['laʃn]
ihr	lasst ['laʃt]
sie, Sie	lassen ['laʃn]

Στα γερμανικά δεν μπορούμε να έχουμε τρία ίδια σύμφωνα στην γραφή, δηλαδή στο δεύτερο πρόσωπο του ενικού δεν μπορούμε να έχουμε ορθογραφικά **lässt**.

Να τονίσουμε επίσης ότι όλα τα ισχυρά ρήματα που το φωνήεν τού θέματος τους είναι a γίνεται ä. Επίσης να διευκρινίσουμε ότι όταν μιλάμε για το φωνήεν τού θέματος εννοούμε το φωνήεν τής τελευταίας φωνητικής συλλαβής τού θέματος, γιατί θα μπορούσε το θέμα τού ρήματος να είναι πολυσύλλαβο.

Πριν προχωρήσουμε στην συντακτική ανάλυση της πρότασής σας να δούμε το ουσιαστικό:

die Kriminalität [kʁiminali'tʰe:t] η εγκληματικότητα

Να πούμε ότι όλα τα ουσιαστικά που τελειώνουν σε **-tät** είναι θηλυκά.

Για να δούμε τώρα συντακτικά την πρότασή μας:

Στην πραγματικότητα η περίφραση **ansteigen lassen** λειτουργεί όπως ακριβώς ένα χωριζόμενο ρήμα. Στην πρώτη θέση έχουμε το υποκείμενο (*die Arbeitslosigkeit*), στην δεύτερη θέση το κλινόμενο ρήμα στο τρίτο πρόσωπο του ενικού (*lässt*), στην τρίτη θέση το αντικείμενο (*die Kriminalität*) και στην τελευταία θέση το νοούμενο χωριζόμενο πρόθεμα/ συμπλήρωμα *ansteigen* άκλιτο.

Τι άλλο πρέπει να παρατηρήσουμε: το αντικείμενο της πρότασής μας είναι στην αιτιατική και τυχαίνει η ονομαστική τού θηλυκού άρθρου να είναι ίδια με την αιτιατική του, δηλαδή:

die Kriminalität = η εγκληματικότητα (ονομαστική ενικού)

die Kriminalität = την εγκληματικότητα (αιτιατική ενικού)

Η ίδια ταύτιση συμβαίνει και στο ουδέτερο γένος, αλλά και ο πληθυντικός της ονομαστικής του οριστικού άρθρου είναι ίδιος με τον πληθυντικό της αιτιατικής του, ωστόσο στο αρσενικό του ενικού η αιτιατική του οριστικού άρθρου γίνεται den [de'n]. Δηλαδή έχουμε:

der Umlaut = η αλλοίωση φωνήεντος (ονομαστική)

den Umlaut = την αλλοίωση φωνήεντος (αιτιατική).

Πρέπει επίσης να πούμε ότι πρέπει κάθε φορά να μαθαίνουμε τον πληθυντικό της ονομαστικής του κάθε ουσιαστικού του λεξιλογίου μας, έτσι έχουμε: der Umlaut, -e (φωνητικά να πούμε ότι κατά κανόνα η άτονη κατάληξη -e του πληθυντικού προφέρεται [ə]).

Τι σημαίνει αυτή η απεικόνιση; die Umlaute (οι αλλοιώσεις φωνήεντος).

Δείτε λίγο το παρακάτω πινακάκι:

	Αρσενικό	Θηλυκό	Ουδέτερο	Πληθυντικός
Ονομαστική	der	die	das	die
Αιτιατική	den	die	das	die

Για να δούμε τα παρακάτω παραδείγματα:

der Umlaut = η αλλοίωση φωνήεντος (ονομαστική ενικού αρσενικού)

die Umlaute = οι αλλοιώσεις φωνήεντος (ονομαστική πληθυντικού)

den Umlaut = την αλλοίωση φωνήεντος (αιτιατική ενικού αρσενικού)

die Umlaute = τις αλλοιώσεις φωνήεντος (αιτιατική πληθυντικού)

die Arbeit = η εργασία

die Arbeiten = οι εργασίες

die Arbeit = την εργασία

die Arbeiten = τις εργασίες

Τα ουσιαστικά die Arbeitslosigkeit όπως και die Kriminalität δεν είναι δόκιμα να τα χρησιμοποιούμε στον πληθυντικό.

Αν θα θέλαμε να παίξουμε συντακτικά με την πρόταση και στην πρώτη θέση βάζαμε emphatisch το αντικείμενό μας θα είχαμε ως εξής:

die Kriminalität lässt die Arbeitslosigkeit ansteigen

Δηλαδή στην πρώτη θέση έχουμε το αντικείμενό μας στην αιτιατική, στην δεύτερη υποχρεωτικά το ρήμα μας (κλινόμενο στο τρίτο πρόσωπο του ενικού), δίπλα στο ρήμα υποχρεωτικά το υποκείμενο (που είναι στην ονομαστική) και μετά το χωριζόμενο (κατά κάποιον τρόπο) συμπλήρωμα της ρηματικής μας περίφρασης.

Προσέξτε ότι το υποκείμενο πρέπει υποχρεωτικά να είναι δίπλα στο ρήμα, να συμπορεύεται μ' αυτό. Έτσι αν στην πρώτη θέση βάλουμε emphatisch άλλον όρο, το υποκείμενο μπαίνει στην τρίτη, αμέσως μετά το ρήμα μας υποχρεωτικά.

Επίσης να πούμε ότι τα ρήματα που το θέματος τους τελειώνει σε έκκροτο φαντιακό ήχο, δηλαδή [t] ή [d], για λόγους ευφωνίας απαιτούν στο τέλος του θέματος τους την προσαύξηση ενός άτονου -**e-** [ə] πριν τα μορφήματα της κλίσης τους στο δεύτερο και τρίτο πρόσωπο του ενικού, καθώς και στο δεύτερο πρόσωπο του πληθυντικού. Για να δούμε το ρήμα arbeiten.

arbeiten ['arbaɪtən]	
ich	arbeite ['arbaɪtə]
du	arbeitest ['arbaɪtəst]
er, sie, es	arbeitet ['arbaɪtət]
wir	arbeiten ['arbaɪtən]
ihr	arbeitet ['arbaɪtət]
sie, Sie	arbeiten ['arbaɪtən]

und [ʊnt] και

Όλοι οι σύνδεσμοι δεν θεωρούνται ότι καταλαμβάνουν συντακτική θέση, δηλαδή στην πρόταση η συντακτική τους θέση θεωρείται μηδενική.

Επίσης να παρατηρήσουμε ότι σε τελική θέση λέξης οι ηχηροί ήχοι γίνονται πάντα άηχοι, δηλαδή δεν θα μπορούσαμε να προφέρουμε τον σύνδεσμό μας und ως [ʊnd].

Έχουμε το αρσενικό ουσιαστικό **der Lohn**, Löhne [lo:n pl. lø:nə] ο μισθός, η αμοιβή

Όπως βλέπετε στον πληθυντικό υπάρχει αλλοίωση φωνήεντος,

δηλαδή έχουμε die Löhne = οι μισθοί

Επίσης έχουμε το ρήμα **demütigen** ['de:my:tɪɡən] ταπεινώνω (ασθενές ρήμα, ομαλό στην κλίση).

demütigen ['de:my:tɪɡən]	
ich	demütige ['de:my:tɪɡə]
du	demütigst ['de:my:tɪɡst]
er, sie, es	demütigt ['de:my:tɪɡt]
wir	demütigen ['de:my:tɪɡən]
ihr	demütigt ['de:my:tɪɡt]
sie, Sie	demütigen ['de:my:tɪɡən]

Να παρατηρήσουμε ότι σε όλα τα ρήματα που το θέμα τους τελειώνει σε -ig [ɪɡ], αλλάζει φωνολογικά σε [ɪç] στο δεύτερο και τρίτο πρόσωπο του ενικού, καθώς και στο δεύτερο του πληθυντικού.

Για να σχηματίζουμε την μετοχή τού ενεστώτα απλά προσθέτουμε ένα d [t] στο απαρέμφατο.

Άρα η μετοχή τού ενεστώτα τού ρήματος demütigen γίνεται demütigend.

Τι σημαίνει μετοχή τού ενεστώτα; Αφού το ρήμα μας σημαίνει «ταπεινώνω», η μετοχή τού ενεστώτα είναι «ταπεινωτικός», ενώ η παθητική μετοχή ή αλλιώς η μετοχή τού παρακειμένου είναι «ταπεινωμένος». Με άλλα λόγια η μετοχή τού ενεστώτα ασκεί την σημασιολογική ενέργεια τού ρήματος, δηλαδή ενεργεί ως επίθετο κάποιου ή σε κάτι, ενώ η μετοχή τού παρακειμένου υφίσταται την σημασιολογική ενέργεια του ρήματος, δηλαδή την έχει υποστεί.

Για να κάνουμε την παθητική μετοχή παίρνουμε (τις περισσότερες φορές) το πρόθεμα ge- [gə] και επιτάσσουμε την κλίση τού ρήματος στο τρίτο πρόσωπο τού ενικού, δηλαδή gedemütigt [gə'de:my:tɪçt].

Ας δούμε τώρα πώς ορίζεται η κλίση τού συγκεκριμένου επιθέτου (δηλαδή τής μετοχής τού ενεστώτα). Στα γερμανικά κλίνονται τα επίθετα ανάλογα με το γένος, τον αριθμό και την πτώση τού ουσιαστικού που προσδιορίζουν. Όταν πριν από το επίθετο υπάρχει οριστικό άρθρο τότε τα επίθετα ακολουθούν την λεγόμενη «ομαλή κλίση» η οποία έχει ως εξής στην ονομαστική και στην αιτιατική:

	Αρσ.	Θηλ.	Ουδ.	Πληθ.
Ονομ.	-e [-ə]	-e [-ə]	-e [-ə]	-en [-ən]
Δοτ.	-en [-ən]	-e [-ə]	-e [-ə]	-en [-ən]

Δηλαδή όταν λέμε die demütigenden Löhne (= οι ταπεινωτικοί μισθοί) έχουμε ομαλή κλίση (επειδή πριν από το επίθετο υπάρχει οριστικό άρθρο) ονομαστικής πληθυντικού.

Να προσέξουμε φωνητικά ότι όταν μια λέξη τελειώνει σε ηχηρό ήχο τότε αυτός είπαμε ότι αηχοποιείται. Όταν όμως επιτάξουμε κι άλλα μορφήματα ηχηροποιείται ξανά. Δηλαδή είχαμε στην μετοχή τού ενεστώτα demütigend ['de:my:tɪçt] και κατά την κλίση της γίνεται ['de:my:tɪçtən].

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να προσέξουμε ότι όταν σε μια λέξη προϋπάρχει ο ήχος [η] (κάτω από τις συνθήκες που περιγράψαμε) και αμέσως μετά υπάρχει και άλλος έκκροτος ή τριβόμενος ή προστριβόμενος ήχος που ακολουθεί κι άλλη άτονη κατάληξη **-en**, τότε η τελευταία αυτή κατάληξη προφέρεται [ən]. Δηλαδή δεν θα μπορούσαμε να προφέρουμε ['de:my:tɪçtɪn].

Να πούμε επίσης ότι και το μόρφημα -ung [ʏŋ] μπορεί να υποστασιοποιεί ένα επίθετο, έτσι έχουμε **die Demütigung**, -en ['de:my:tiɡʏŋ] η ταπείνωση (το μόρφημα -ung σχηματίζει πάντα θηλυκά ουσιαστικά). Όλες αυτές οι παρατηρήσεις θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε σιγά-σιγά την μορφολογία της γλώσσας.

Έχουμε το ρήμα **begünstigen** [bə'ɡʏnstiɡŋ] που σημαίνει ευνοώ (μην ξεχνάτε τις φωνολογικές διαφοροποιήσεις που παθαίνει κατά την κλίση του λόγω του ότι το θέμα του τελειώνει σε -ig). Για να δούμε την αιτιατική των προσωπικών αντωνυμιών, όπου στην πραγματικότητα είναι τα άμεσα αντικείμενα.

mich [μις] (εμένα, με)

dich [δις] (εσένα, σε)

ihn [i:n] (αυτόν, τον)

sie (αυτήν, την)

es (αυτό, το)

uns (εμάς, μας)

euch (εσάς, σας)

sie (αυτούς, τους)

Sie (εσάς, σας – με ευγένεια)

Έτσι για να αναλύσουμε το δεύτερο σκέλος της πρότασής σας συντακτικά:

und (σύνδεσμος με μηδενική συντακτική θέση) die demütigenden Löhne (το υποκείμενό μας στην πρώτη θέση, όπου το προσδιοριστικό επίθετο ακολουθεί την ομαλή κλίση του πληθυντικού της ονομαστικής) begünstigen (δεύτερη θέση το ρήμα κλινόμενο στο τρίτο πρόσωπο του πληθυντικού) sie (άμεσο αντικείμενο θηλυκού ενικού, αφού ευνοούν **την** εγκληματικότητα, δηλαδή die Kriminalität).

Πάμε να αναλύσουμε την πρότασή μας στα Σουηδικά:

«**Arbetslöshet leder till ökad brottslighet, och förödmjukande löner uppmuntrar till brott**»

Έχουμε το ρήμα **arbeta**¹ [ˈɛ.lbe:tɐ] που σημαίνει εργάζομαι.

Αυτό είναι το απαρέμφατο, δηλαδή μια άκλιτη μορφή τού ρήματος.

Όσα ρήματα έχουν την ένδειξη ¹ στον εκθέτη ανήκουν στην πρώτη συζυγία ρημάτων.

Τι σημαίνει αυτό; Ότι για να σχηματίσουμε τον ενεστώτα παίρνουμε το απαρέμφατο και επιτάσσουμε ένα -r. Έτσι έχουμε για τον ενεστώτα arbetar [ˈɛ.lbe:tɐr].

Να διευκρινίσουμε ότι η φόρμα αυτή τού ενεστώτα είναι κοινή για όλα τα πρόσωπα. Αυτό που μας κάνει να καταλάβουμε σε ποιο πρόσωπο είμαστε είναι η χρήση τού υποκειμένου.

Οι προσωπικές αντωνυμίες είναι οι εξής:

jag [ja:] εγώ

du [dʉ:] εσύ

han [hen] αυτός (προσωπική αντωνυμία για άντρες)

hon [hun] αυτή (προσωπική αντωνυμία για γυναίκες)

den [den] αυτό (προσωπική αντωνυμία που αναφέρεται σε επίκοινα ουσιαστικά που εκφράζουν αντικείμενα ή αφηρημένες έννοιες)

det [dɛ] αυτό (προσωπική αντωνυμία που αναφέρεται σε ουδέτερα ουσιαστικά που εκφράζουν αντικείμενα ή αφηρημένες έννοιες).

vi [vi:] εμείς

ni [ni:] εσείς (και για την φόρμα τής ευγένειας)

de [dɔm] αυτοί (και για πρόσωπα και για αντικείμενα για όλα τα γένη)

Να διευκρινίσουμε ότι στην σουηδική γλώσσα υπάρχουν δύο γένη: το επίκοινο και το ουδέτερο.

Όταν λέμε επίκοινο εννοούμε ένα γένος που ενσωματώνει σημασιολογικά και το αρσενικό και το

θηλυκό.

Για να δούμε αναλυτικά την κλίση του ρήματος arbetar.

jag arbetar

du arbetar

han/hon/den/det arbetar

vi arbetar

ni arbetar

de arbetar

Το ουσιαστικό arbetslöshet είναι επίκοινο και πρόκειται για ένα σύνθετο ουσιαστικό.

Από το επίθετο lös [lø:s] χαλαρός, αραιός, λυτός, και το επίκοινο ουσιαστικό löshet [ˈlø:shet:t] που είναι η χαλνωση, δηλαδή η κατάσταση που χαρακτηρίζεται από έλλειψη.

Για να δούμε πώς θα παρουσιάζουμε τα ουσιαστικά: löshet³ <-en; -er> έλλειψη

Ο αριθμός του εκθέτη δείχνει την συζυγία κλίσης του ουσιαστικού.

Όσα ανήκουν στην τρίτη συζυγία σχηματίζουν τον πληθυντικό με την προσθήκη τής κατάληξης -er, η οποία κατάληξη απαιτεί διπλό ουσιαστικό ακόμα κι αν το ουσιαστικό μας δεν έχει. Σύμφωνα με την παρένθεση το πρώτο στοιχείο δείχνει την επικόλληση του οριστικού άρθρου.

Πριν εξηγήσουμε τι σημαίνει αυτό πάμε να δούμε πρώτα τα αόριστα άρθρα:

Για τα επίκοινα το αόριστο άρθρο είναι en [eːn], ενώ για τα ουδέτερα είναι ett [eːt].

Για παράδειγμα: en löshet = μία έλλειψη

Το οριστικό όμως άρθρο επιτάσσεται του ουσιαστικού. Αυτήν την επίταξη μας την δίνει η πρώτη πληροφορία τής αγκύλης. Δηλαδή έχουμε lösheten = η έλλειψη (η κατάληξη -en προφέρεται [ən]).

Ο πληθυντικός είναι lösheter (η κατάληξη -er προφέρεται [ət]).

Να παρατηρήσουμε ότι όταν η επικόλληση του οριστικού άρθρου όταν μοιάζει ή είναι ίδιο με το αόριστο επίκοινο άρθρο τότε το ουσιαστικό μας είναι επίκοινο, ενώ αν μοιάζει με το ουδέτερο αόριστο άρθρο τότε το ουσιαστικό μας είναι ουδέτερο. Για να πούμε οι ελλείψεις, παίρνουμε τον πληθυντικό και επιτάσσουμε το μόρφημα -na [nə], που είναι ο πληθυντικός του οριστικού άρθρου.

Έτσι έχουμε συγκεντρωτικά:

en löshet [eːn|ˈlø:shet:t] μία έλλειψη

lösheten [ˈlø:shet:tən] η έλλειψη

lösheter [ˈlø:shet:tət] ελλείψεις

lösheterna [ˈlø:shet:təne] οι ελλείψεις

Προσέχουμε φωνητικά: rn [ɾ], rl [l], rt [t], rd [d]

Το ρήμα leda² [ˈleːdə] σημαίνει κατευθύνω, διευθύνω, κυβερνώ

Όσα ρήματα ανήκουν στην δεύτερη συζυγία σχηματίζουν τον ενεστώτα με το θέμα του ρήματος + την κατάληξη -er. Να προσέξουμε ότι όλα τα ρήματα της δεύτερης συζυγίας στον ενεστώτα χάνουν τον διπλό επιτονισμό του απαρεμφάτου τους. Έτσι έχουμε leder [ˈleːdə].

Έχουμε επίσης την πρόθεση till [tɪl] που η κύρια χρήση της είναι να δείχνει την κατεύθυνση, δηλαδή «προς», «για».

Επιπλέον έχουμε το επίθετο ökad [ˈøːkəd] που σημαίνει επιπρόσθετος

Η περίφραση leda till ökad σημαίνει πολλαπλασιάζω, ενδυναμώνω

Επίσης να προσέξουμε ότι στην κατάφαση την δεύτερη συντακτική θέση την καταλαμβάνει πάντα το ρήμα. Στην πρώτη συντακτική μπορούμε να βάλουμε οποιοδήποτε όρο τής πρότασης εκτός από το ρήμα βέβαια και με την προϋπόθεση ότι η πρότασή μας είναι κύρια και όχι δευτερεύουσα.

Επιπλέον δίπλα στο ρήμα πρέπει να είναι το υποκείμενό μας. Αυτό σημαίνει ότι αν στην πρώτη συντακτική θέση βάλουμε άλλον όρο (εκτός από το υποκείμενο), στην δεύτερη συντακτική θέση πρέπει να είναι υποχρεωτικά το ρήμα και αμέσως μετά, στην τρίτη, το υποκείμενο.

Για να αναλύσουμε το σύνθετο ουσιαστικό **brottslighet**³ <-en; -er> [ˈbɔʂli(g)he:t] που σημαίνει εγκληματικότητα.

Έχουμε το ουσιαστικό **brott**⁵ [bɔʂt] <-et; -> που είναι το έγκλημα, το αδίκημα

Για να δούμε αναλυτικά την κλίση του ουσιαστικού brott:

ett brott = ένα έγκλημα

brottet [ˈbɔʂtət] το έγκλημα

brott = εγκλήματα (βλέπουμε ο ενικός αριθμός είναι ίδιος με τον πληθυντικό)

brotten [ˈbɔʂtən] τα εγκλήματα (όσα ουδέτερα ουσιαστικά ανήκουν στην πέμπτη συζυγία κλίσης, το μόρφημα του πληθυντικού του οριστικού άρθρου είναι -en και όχι -na).

Επίσης το επίθετο brottslig [ˈbɔʂli(g)] εγκληματικός

Το μόρφημα het δίνει υποστασιοποίηση σε κάποιο επίθετο και σχηματίζει ένα επίκοινο ουσιαστικό τής τρίτης συζυγίας.

förödmjukande [ˈfœ:ɹɔ:dmjʊ:kendə] ταπεινωτικός, εξευτελιστικός

Στην πραγματικότητα πρόκειται για την μετοχή του ενεστώτα του ρήματος

förödmjuka¹ [ˈfœ:ɹɔ:dmjʊ:ke] που σημαίνει ταπεινώνω, εξευτελίζω

Η μετοχή του ενεστώτα σχηματίζεται με το θέμα του ρήματος και την κατάληξη -ande τόσο για την πρώτη, δεύτερη και τέταρτη συζυγία των ρημάτων. Το επίθετο που σχηματίζεται με την μετοχή του ενεστώτα είναι αμετάβλητο.

lön³ <-en; -er> [lø:n] μισθός, αμοιβή

uppmuntra¹ [ˈʊpmʊntɹɐ] ενθαρρύνω, εμψυχώνω, παροτρύνω, υποκινώ

uppmuntra till = ενθαρρύνω κάτι

Για να δούμε ολοκληρωμένα την μετάφραση της πρότασης:

Η ανεργία πολλαπλασιάζει την εγκληματικότητα και οι εξευτελιστικοί μισθοί υποκινούν το έγκλημα.

Κατ' αρχήν να πούμε ότι έχουμε γενικές έννοιες, όπως η εγκληματικότητα ή όταν μιλάμε για έννοιες που δεν θέλουμε να τις περιορίσουμε σε ένα πλαίσιο δεν χρησιμοποιούμε οριστικά άρθρα. Έτσι λέμε «ανεργία» και όχι η ανεργία, γιατί θα ήταν σαν να αναφερόμαστε περιοριστικά στην ανεργία μιας χώρας συγκεκριμένης, για παράδειγμα. Επίσης όταν λέμε «μισθοί εξευτελιστικοί» αναφερόμαστε γενικά στην κατάσταση αυτών και όχι σε συγκεκριμένους εξευτελιστικούς μισθούς. Επιπλέον δεν μπορούμε να πούμε ότι οι εξευτελιστικοί μισθοί ενθαρρύνουν την εγκληματικότητα,

γιατί η εγκληματικότητα είναι μία ποσόστωση, μία κλίμακα, ενώ οι εξευτελιστικοί μισθοί ενθαρρύνουν το έγκλημα αυτό καθαυτό.